

ספרי' — אוצר החסידים — לויבאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
ששה עשר

היכל
חמישי

מאמר
מגילה נקראת
באחד עשר כו'

תרס"ז

•

מ א ת

כבוד קדושת אדוננו מורנו ורבנו הגדול הגאון האמתי האלקי
חסידא קדישא אור עולם נר ישראל ותפירתו קדוש ה'

מרנא ורבנא **מנחם מענדל** נבנ"מ זי"ע

— אדמו"ר ה', צמח צדק" —

מלויבאוויטש

יוצא לאור בפעם הראשונה מכתב"ד

על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים וארבע לבריאה

MAAMAR
MEGILLAH NIKREIS—5616

Copyright © 2024
by

Kehot Publication Society

770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213
(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718
editor@kehot.com

Orders Department:

291 Kingston Avenue / Brooklyn, New York 11213
(718) 778-0226 / FAX (718) 778-4148
www.kehot.com

All rights reserved.

The Kehot logo is a trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch.

Printed in the United States of America

נסדר בדפוס "עמפייער פרעסס" ע"י
הרה"ת הרה"ח ר' מרדכי ליב ע"ה בן הרה"ח הרה"ת ר' חיים דובער ע"ה ויוסף יצחק בן ברכה שיחי'
EMPIRE PRESS, 550 EMPIRE BLVD., • BROOKLYN, N.Y. 11225 • (718) 756-1473

פתח דבר

לקראת ש"ק פ' ויקהל, פ' שקלים, מבה"ח אדר שני, הננו מו"ל בזה מאמר ד"ה „מגילה נקראת באחד עשר כו" תרט"ז, מאת כ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק".

המאמר נדפס כאן בפעם הראשונה, מכתב יד מעתיק.

בסוף הקונטרס – פאקסימיליא מהכתב-יד.

לתועלת הלומדים והמעיינים, הוספנו בשולי הגליון מראי מקומות וציונים.

הקונטרס נערך ע"י הרה"ת ר' גבריאל שי' שפירא.

מערכת „אוצר החסידים”

עש"ק פ' ויקהל, ש"פ שקלים, ה'תשפ"ד
ברוקלין, נ.י.

מגילה¹ נקראת באחד עשר² כו' ובחמשה עשר לא פחות ולא יותר כרכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון קורין בחמשה עשר כו'. ולהבין זה, למה כרכים המוקפים חומה קורין בט"ו דוקא כו', וכמו³ שהקשו כל המפרשים קושיא זו, צ"ל תחלה מ"ש ויקרא⁴ אל משה. והנה כתי' ולא קם⁵ נביא בישראל כמשה כו', וארז"ל בישראל⁶ לא קם אבל באוה"ע קם ומנו בלעם, ואעפ"כ איתא ברבות ויקרא⁷ פ"א מה בין נביאי ישראל לנביאי אוה"ע, רב חמא בר חנינא אומר אין⁸ הקב"ה נגלה על אוה"ע אלא בחצי דיבור כמה דתימר ויקר⁹ אלקי' אל בלעם בלא א', אבל נביאי ישראל בדיבור שלם שנאמר ויקרא אל משה, ורבי יששכר דספר מנדי אומר כך יהי' שכרון ואין לשון ויקר אלא לשון טומאה כמ"ד אשר¹⁰ לא יהי' טהור מקרה לילה, אבל נביאי ישראל בלשון קדושה בלשון טהרה בלשון כבוד בלשון שמלאכי השרת מקלסין בו להקב"ה כמה דתימר וקרא¹¹ זא"ז ואמר.

והנה לכאורה אינו מובן זה, איך¹² שייך לומר בנבואה לשון טומאה, שהיה בבלעם הי' ג"כ גילוי נבואה, שהרי א' ולא קם נביא בישראל אבל באוה"ע קם, משמע מזה שהי' אצלו ג"כ גילוי נבואה, וא"כ איך שייך בנבואה דרך טומאה. אך הענין הוא, דהנה בלעם¹³ ועמלק הם בחי' א', כי בבלעם יש אותיות עמל וכן

8) אין הקב"ה נגלה על אוה"ע אלא בחצי דיבור: בפלח הרמון שם בסיום המאמר מוסיף הגה"ה: מה שנק' חצי דיבור, כי ראשית השפע בלבד הוא במקום קדוש, משא"כ במשה נק' דיבור שלם מצד שראשית השפע וסיומה הכל ממקום קדוש למקום קדוש. ע"כ.

9) ויקר אלקי' אל בלעם: בלק כג, ד.

10) אשר לא יהי' טהור מקרה לילה: תצא כג, יא.

11) וקרא זא"ז ואמר: ישעי' ו, ג.

12) איך שייך לומר בנבואה לשון טומאה: בפלח הרמון שם: כיון שארז"ל ולא קם נביא כו' אבל באוה"ע קם, דמשמע מזה שבלעם הי' נביא אוה"ע, ונמצא שהדיבור שנדבר עמו הי' שפע נבואה ממש, ואיך יתכן על שפע הנבואה שהיא שפע אלקי' לשון קרי וטומאה רח"ל כו'.

13) בלעם ועמלק הם בחי' א': בפלח הרמון שם מוסיף בהגה"ה: ושמעתי בשם אדמו"ר [הצ"צ] שליט"א שההפרש בין בלעם לבין קליפת עמלק, שהוא דעת עליון דלעו"ז, ועמלק הוא דעת תחתון דלעו"ז. [ראה אוה"ת דרושים לפ' זכור (כרך ה) ס"ע א'תצד].

1) מגילה נקראת באחד עשר: נדפס מכת"י 739 שב, א. הנחת הרה"ח ר' בערל קאליסקער. הנחת כ"ק אדמו"ר מהר"ש נמצאת בכת"י ק. סה"מ תרכ"ז ע' קעח ואילך. תרמ"א ע' ככט ואילך.

הנחת הרה"צ ר' הלל מפאריטש נדפסה בס' פלח הרמון מגילת אסתר ע' שנ ואילך בכותרת: ש"פ ויקרא [זכור, ט' אדר ב'] רחבו"ת.

2) מגילה נקראת באחד עשר: מגילה פ"א, מ"א.

3) וכמו שהקשו כל המפרשים קושיא זו: ראה מאמרי אדה"ז תק"ע ע' מא: צ"ל ענין טעם קריאת המגילה ביום ארבעה עשר בערי הפרוות דוקא משא"כ בערי המוקפות חומה שקורין בט"ו דוקא, דלכאורה אין לזה הבנה כלל מה הוא השייכות זה לזה. וראה ג"כ אוה"ת למגילת אסתר ע' רעו"רעו.

4) ויקרא אל משה: ויקרא א, א.

5) ולא קם נביא בישראל כמשה: ברכה לד, י.

6) בישראל לא קם: ספרי ברכה שם. וילקוט

שמעוני שם (רמז תתקסו). במדב"ר פ"ד, ב. חז"ב כא, ב. ובכ"מ.

7) ויקרא פ"א: יג.

מנירה נקראת באחד עשר כו'

בעמלק יש ג"כ אותיות עמל. והנה בעמלק כתיב והחרמת¹⁴ אותו ושאל הביא מבכורות ראשית¹⁵ החרם לזבוח לה' וא' הקימות¹⁶ את דבר ה', וא' לו שמואל לא כו'¹⁷ מאסת את דבר ה' בזה שהביא ראשית החרם לזבוח לה', ויש להבין זה, מפני מה, מה שהביא ראשית החרם לזבוח לה', בזה מאס את דברי ה'.

אך¹⁸ הענין הוא, דהנה מתחלה צ"ל מ"ש ועשית¹⁹ ציץ זהב טהור ופתחת עליו פיתוחי חותם קדש להוי'. והנה ענין ציץ הוא מלשון יציץ²⁰ נזרו, נץ²¹ החמה, יציץ²² ופרח ישראל, שהוא²³ בחי' הארה, הארת אור וזיו כו'. ועוד פי' ציץ הוא לשון מציץ²⁴ מן החרכים שהוא בחי' ראי', וכמ"ש בפירש"ש²⁵ ע"ז, מציץ מן החרכים ע"ש ראה²⁶ ראיתי את עני עמי. ולהבין ענין שני הפי' י"ל מתחלה הפי' הא' שהוא לשון הארה כו'. והענין הוא דהנה הציץ הי' על מצח אהרן, והנה אהרן²⁷ הוא מז' רועים המפרנסין את ישראל, ואהרן²⁸ הוא הממשיך אה"ר לנש"י. והגם שנא' הכל²⁹ בידי שמים חוץ מיראת שמים, אך הנה יש אהבה ויש אהבה, יש אהבה שהיא למטה מן הדעת ותולדתה בכח הנפש עצמה והיא בחי' אהבה זוטא, ויש אה"ר שלמעלה מן הדעת ואין זה בכח הנפש מצד עצמה לבא לבחי' אהבה זו. וזהו מ"ש בזהר³⁰ שד' אותיות שם הוי' הוא דחילו ורחימו רחילו ורחימו, והיינו שיש שני בחי' אהבה, אהבה שהוא בכח הנפש מצד עצמה וע"ז נא' הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, אך יש בחי' אהבה שהיא למעלה מן הדעת והיא בחי' אהבה עילאה, בחי' דחילו ורחימו עילאין, שאין בכח הנפש מצד עצמה להשיגה רק שנמשכה מלמעלה, והוא בחי' אהרן הרועה וממשיך לכנס"י והוא בחי' רעותא דלכא. וז"ש לאהבה³¹ את הוי' אלקיכם כו' ולא כתיב

26 ראה ראיתי את עני עמי: שמות ג, ז.
27 אהרן הוא מז' רועים: ראה תיקונים לז"ח קד, א. סה"מ תרל"ט ח"ב ע' תכב. לקר"ש ח"כ ע' 643. חל"ח ע' 193.

28 ואהרן הוא הממשיך אה"ר לנש"י: ראה תו"א תצוה פב, א ואילך. לקו"ת בהעלותך כט, ג ואילך. ועוד.

29 הכל בידי שמים: ברכות לג, ב. מגילה כה, א. נדה טז, ב.

30 בזהר שד' אותיות שם הוי' הוא דחילו ורחימו: ראה זח"ג ככג, א. תו"א מקץ מ, ד ואילך. מא, סע"ג ואילך. לקו"ת בלק עג, א. פ' ראה כא, ג. שיר השירים מו, א. ועוד. מאמרי אדה"ז תקס"ח ח"ב ע' תרמו ואילך. ע' תרנ"ד-ה. אוה"ת חנוכה (כרך ב) שכד, א ואילך.

31 לאהבה את הוי' אלקיכם: עקב יא, יג. כב.

14 והחרמתי אותו: ראה שמואל-א טו, ג: והכיתה את עמלק והחרמתם את כל אשר לו.
15 ראשית החרם לזבוח לה': שמואל-א טו, כא.

16 הקימותי את דבר ה': שם פסוק א ואילך. שם פסוק יג.

17 כי מאסת את דבר ה': שם טו, כג.
18 אך הענין: בהבא לקמן ראה ד"ה ועשית ציץ תו"א פג, א.

19 ועשית ציץ: תצוה כה, לו.
20 יציץ נזרו: תהלים קלב, יח.
21 נץ החמה: ברכות ח, ב. ט, ב. ועוד.
22 יציץ ופרח ישראל: ישע"י כו, ו.
23 שהוא בחי' הארה: ראה גם תו"א תצוה פג, א. תו"ח תצוה שנו, א. שסג, ג.
24 מציץ מן החרכים: שיר השירים ב, ט.
25 בפירש"ש ע"ז. ע"ש: שיר השירים שם.

מנירה נקראת באחד עשר כו'

ז

לאהוב אלא לאהבה, שימשיך האדם את לבו לאהבה עליונה היא רעו"ד, שיהי' רצונו לה' לבדו ולדבקה בו באא"ס ב"ה ממש, וכמ"ש ³² לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ, פי' ³³ שמים געה"ע כו', דכלא ³⁴ קמי' כלא חשיב, אני' ³⁵ הוי' לא שניתי, ואתה ³⁶ הוא משנברא העולם ואתה הוא קודם שנבה"ע כו'. אך הנה אעפ"י שאהבה זו היא באה מלמעלה, מ"מ אינו נמשך כ"א שמתחלה יבא לבחי' דחילו ורחימו תתאין, שייגע א"ע ביראה, וכמ"ש ויגעתי ³⁷ ביראה, וכן אמרו אוי לו לבשר שלא יגע ביראה, וכשמייגע א"ע ביראה מה שיכול להשיג, אזי נמשך אה"ר שלמעלה ע"י אהרן כהנא רבא שממשיך אה"ר זו לכנס". וזהו ענין ציץ שהוא בחי' הארה והמשכה מאא"ס, כי אה"ר זו נמשך מהתבוננות עצמותו כו'.

והנה מעתה י"ל הפי' השני שציץ הוא בחי' הסתכלות וראי'. והענין הוא, דהנה כתיב כ"י ³⁸ אל דעות הוי', שיש ב' בחי' דעת, ד"ע וד"ת. ד"ת הוא מלמטה למעלה שהבריאה נק' יש מאין, והיינו לפי ששרש כל העולמות הוא רק מבחי' אין מלכות ³⁹ מל' כ"ע, ששרש כל העולמות הוא מבחי' מל', מלך ⁴⁰ שמו נקרא עליהם, כמו למשל שם האדם שאינו נוגע אל עצמותו כלל, וזהו מ"ש אשר ⁴¹ שם שמות בארץ, א"ת ⁴² שמות אלא שמות. וזהו מ"ש ישתבח ⁴³ שמך לעד מלכנו בורא קדושים, ישתבח שמך שהוא רק מבחי' שם. וזהו מ"ש כ"י ⁴⁴ ב"יה הוי' צור עולמים ביו"ד ⁴⁵ נברא עוה"ב, בה' נברא עוה"ז, בב' אותיות לבד שאינם תופסים מקום כלל

32 מי לי בשמים: תהלים עג, כה.

33 פי' שמים געה"ע: ראה ספר המצות להצ"צ – שרש מצות התפלה פ"מ (דרמ"צ קלח, א).

34 דכלא קמי' כלא חשיב: ראה זח"א יא, ב. מאמרי אדה"ז תקס"ו ע' שמא. מאמרי אדה"א דברים ח"ב ע' תרנג.

35 אני הוי' לא שניתי: מלאכי ג, ו.

36 ואתה הוא משנברא העולם: נוסח תפלת השחר.

37 ויגעתי ביראה . . אוי לו לבשר שלא יגע ביראה: ראה תניא אגרת הקדש סי"ח (קכו, ב): כי אין דרך להשיגה ע"י יגיעת בשר כמו היראה ששואלין עליה יגיעת ביראה ואוי לבשר שלא נתייגע ביראה כמ"ש בר"ח [בראשית חכמה]. וראה ראשית חכמה עער היראה פי"ב: עוד בעניני הפטירה והחשבון מצאתי בכתיבת יד מרגינתא של רבי מאיר ע"ה מדבר בזה, וזה לשונו . . . בשעה שנפטר האדם, המלאך

הממונה על הדין עומד כנגדו ואומר לו כו' אוי לו לבשר שלא נתייגע ביראה כו". וראה תניא פרק מב ענין ליגיעה על יראה ביגיעת נפש ויגיעת בשר.

38 כי אל דעות הוי': שמואל"א ב, ג. ראה מאמרי אדה"א ויקרא ח"א ע' רסב. וש"נ. תו"ח בראשית יח, ג ובהערה 11.

39 מלכותך מל' כ"ע: תהלים קמה, יג. ראה לקו"ת אמור לה, ב.

40 מלך שמו נקרא עליהם: פיוט אדון עולם. ראה סה"מ תר"ם ח"א ע' רפו. וש"נ.

41 אשר שם שמות בארץ: תהלים מו, ט.

42 א"ת שמות אלא שמות: ברכות ז, ב. ראה מאמרי אדה"א ויקרא ח"ב ע' תשצב. וש"נ. נ"ך ע' תעב.

43 ישתבח שמך: ברכת ישתבח.

44 כי ב"יה הוי' צור עולמים: ישעי' כו, ד.

45 ביו"ד נברא העוה"ב: מנחות כט, ב.

מנירה נקראת באחד עשר כו'

כו'. אך ד"ע הוא להיפוך, שלמעלה הוא היש אמיתי ולמטה הוא אין, וכל מה שלמטה יותר הוא כלא וכאין. וכל מה שלמעלה יותר הוא בחי' יש אמיתי יותר. והנה לכאורה אין זה מובן איך הוא כלא וכאין, שהרי נתהוו עולמות עד אין שיעור וא"כ איך הוא כלא, אך לפי ששרש כל העולמות הוא רק מבחי' זיו והארה בעלמא שאינו נוגע אל עצמו כלל, ושרש של העולמות הוא בחי' אין לגבי אא"ס ב"ה, ע"כ ממילא העולמות שנתהוו מבחי' זו הם כלא ממש חשיבא, כיון ששרש שרשן הוא כלא, ממילא גם הם כלא ואינם עולים בשם כלל, וזהו מ"ש כ"ע עין בעין נראה אתה הוי' וכן כתי' כ"ע עין בעין יראו בשוב ה'.

והנה בחי' עין בעין, זהו ענין בחי' ציץ וציצית, כי ציץ⁴⁸ הוא בחי' הבטה וראי', וכן ציצית וכמ"ש בציצית וראיתם⁴⁹ אותו כו', רק שציץ⁵⁰ הוא דכר וציצית הוא נוק'. ולהבין ענין בחי' עין בעין הענין הוא, דהנה יש ב' בחי' עין, עין⁵¹ דיחוי"ע שהוא בחי' ראי' והשגה של בחי' ביטול היש לאין, שצריך לראות ולהשיג איך שהוא בטל לאין, וכמ"ש שאו⁵² מרום עיניכם וראו מי ברא אלה שהוא בחי' ראי' של יחוי"ת שהוא בחי' יש מאין, רק שצריך להשיג איך שהיש בטל לאין כו'. אך עין בעין היינו שאח"כ ע"י בחי' ראי' והשגה של בחי' ביטול היש לאין עי"ז יזכו אח"כ לבחי' עין דיחוי"ע, שהוא בחי' ראי' והשגה של ביטול במציאות איך דכלא קמי' כלא חשיב. וזהו ג"כ ההפרש שבין ציץ לציצית, כי ציצית הוא בחי' נוק', שהוא בחי' ראי' והסתכלות של בחי' עין דיחוי"ת, בחי' ביטול היש לאין, משא"כ ציץ הוא בחי' ראי' של עין דלעילא בחי' יחוי"ע, ביטול במציאות ממש. והנה אהרן הוא הממשיך בחי' עין דלעילא בנש"י וכמ"ש כי אתה כו' נראה עין בעין כו', נראה⁵³ אותיות אהרן, שאהרן ממשיך בחי' עין דלעילא בעין דלתתא כו'. וזהו ענין הציץ שהי' אהרן נושא על מצחו כדי להמשיך בחי' ראי' בכנסו בחי' ד"ע, עין דיחוי"ע. וזהו שציץ הוא בחי' ראי' והסתכלות ע"ש מציץ מן החרכים. וזהו ג"כ ניחא לפי פ"י הא' שציץ הוא בחי' הארה דהיינו המשכת אה"ר, לפי שאה"ר זו נמשך ע"י בחי' ראי' והסתכלות בבחי' ד"ע, ביטול במציאות כו'.

50 שציץ הוא דכר וציצית הוא נוק': באוה"ת במדבר (כרך ב) ע' תשיא: דפי' ברע"מ פ' שלח דקע"ה א' דציצית הוא לשון נוק' ציץ דכר.
51 עי"ן דיחוי"ע: ראה זח"א יב, א.
52 שאו מרום עיניכם: ישע"י מ, כו.
53 נראה אותיות אהרן: זח"ג קג, א. ובמק"מ שם. תו"א תצוה פב, ב. ובכ"מ.

46 כי עין בעין נראה: שלח יד, ד [בדילוג].
47 כי עין בעין יראו בשוב ה': ישע"י נב, ח.
48 ציץ הוא בחי' הבטה: באוה"ת תצוה (כרך ו) ע' א'תתפ"מ מציין לזהר ויקהל דרי"ז ב, ע"פ ויעש את הציץ, ציץ אסתכלותא. תו"ח תצוה שנו, א. שסג, ג.
49 וראיתם אותו: שלח טו, לט.

מנירה נקראת באחד עשר כו'

והנה⁵⁴ בתפלה יש ג"כ בחי' עין בעין הנ"ל, דהנה פסוד"ז עשרה⁵⁵ הללוי' הוא כנגד עשרה מאמרות שהוא בחי' יחוו"ת, להתבונן איך שהבריאה הוא יש מאין. וזהו מ"ש ומהללים⁵⁶ לשם תפארתך, שהוא רק הכל מבחי' שם לבד, וכן ק"ש שמע⁵⁷ הוא בחי' שם ע', שם הוא רק בחי' מל' שהבריאה הוא יש מאין, עין דיחוו"ת, אך אח"כ ישראל הוי' אלקינו כו', הוא בחי' עין דלעילא, בן⁵⁸ פורת עלי עין למעלה מבחי' עין דיחוו"ת, וזהו מ"ש הוי'⁵⁹ אחד שהוא בחי' אין עוד בחי' ביטול במציאות דכלא קמי' כלא חשיב כו'.

והנה בזה יובן מ"ש במדרש⁶⁰ ע"פ ויבא⁶¹ עמלק, למה בא עמלק, לפי ששאלו מתחלה היש⁶² הוי' בקרבנו אם אין, משל לתינוק שמורכב על כתפו של אביו ושואל אי' אבא, נטל אביו והשליכו ובא כלב ונשכו, כך ישראל שואלים היש הוי' בקרבנו אם אין, לכך ויבא עמלק. והנה לכאורה אין זה מובן איך הי' מסתפקים כלל אם יש הוי' בקרבנו שהרי הי' יציאת מצרים וקרי"ס, ואיך הי' מסתפקים בזה. אך הענין הוא שהי' מסתפקים אם יש הוי' בקרבנו היינו מבחי' גילוי בחי' יש האמיתי כמו דעה העליונה איך שכלא קמי' כלא חשיב, או אם אין שאינו מאיר למטה רק בחי' אין שהוא שרש ומקור לעולמות כמו דעה התחתונה שלמטה הוא היש ולמעלה הוא בחי' אין. והנה באמת חטאו בזה, שהרי הי' בהם גילוי אותות ומופתים, וגילוי אותות ומופתים נמשכים מבחי' יש הוי' מבחי' ד"ע, וא"כ למה שואלים אם הי' יש הוי' בקרבנו, וע"כ ויבא עמלק, דהנה עמלק היינו לנגד בחי' זו.

כי הנה כתיב, הנה⁶³ זה עומד אחר כתלינו, שמשחרב בית המקדש יש כותל ומחיצה של ברזל המפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים, ולמדו זה רז"ל מפסוק ואתה⁶⁴ תעשה קיר בינך ובין העיר. והנה באמת מצינו להיפוך, שקיר הוא בחי' גבוה וכמ"ש הנה⁶⁵ איש אלקי' קדוש עובר עלינו תמיד נעשה נא לו עליית

בכ"ז תו"א בראשית א, א. לקו"ת בחקותי מז, ד. ובכ"מ.

58) בן פורת עלי עין: ויחי מט, כב.

59) הוי' אחד: סיום פסוק שמע ישראל.

60) במדרש ע"פ: ראה שמור' פכ"ו, ב.

ילקוט שמעוני ע"פ בשלח יז, ז.

61) ויבא עמלק: בשלח יז, ח.

62) היש הוי' בקרבנו: שם פסוק ז.

63) הנה זה עומד אחר כתלינו: שיר השירים

ב, ט.

64) ואתה תעשה קיר בינך ובין העיר: ע"פ

יחזקאל ד, ג.

65) הנה איש אלקי' קדוש: מלכים"ב ד, י.

54) והנה בתפלה: בהבא לקמן ראה בארוכה תו"א (הוספות) קה, ג.

55) עשרה הללוי' הוא כנגד עשרה מאמרות: ראה פרדס שער ב רפ"ג, ורפ"ח. וראה אוה"ת (יהל אור) תהלים ע' תקפת ואילך. סה"מ תרכ"ז ע' קנד וע' קפא. וראה גם תולעת יעקב לר' מאיר ן' גבאי – סוד פסוקי דזמרה ד"ה גרסינן בסופו (ירושלים תשכ"ז ע' 22). סידור יעב"ץ תפלת שחרית מזמור הללוי'.

56) ומהללים לשם תפארתך: דברי הימים"א

כט, יג.

57) שמע הוא בחי' שם ע': ואתחנן ו, ד.

ראה זח"ב קס, ב. זח"ג רלו, ב. רנח, א. וראה

מנירה נקראת באחד עשר כו'

קיר קטנה ונשים לו שם שולחן וכסא ומנורה, והנה איתא בזהר⁶⁶ שד' בחי' אלו הוא ד' תיקוני שכינתא, נמצא שקיר הוא בחי' גבוה שהוא בחי' שכינה, וכן כתיב ויסב⁶⁷ חזקי פניו אל הקיר ויתפלל, ולמדו⁶⁸ מזה מכאן שהמתפלל צריך שלא יהי הפסק בינו לבין הקיר כו'. אך הענין הוא שיש שני בחי' קיר, כי את זה⁶⁹ לעו"ז עשה האלקי. והנה יש בחי' קיר בקדושה, דהנה איתא בזהר⁷⁰ שקיר בלשון⁷¹ יון הוא בחי' אדון, והיינו שקיר הוא בחי⁷² שם אד', דהנה ארז"ל לא⁷³ כשאני נכתב אני נקרא, נכתב בהוי' ונקרא באד', שעתה אינו מאיר גילוי בחי' שם הוי', שאילו הי' מאיר גילוי שם הוי' כמו שהוא, היו העולמות בטלים במציאות ממש והי' כלא הי' ממש, לפי ששם הוי'⁷⁴ הוא בחי' הי' הוה ויהי' כא' ממש למעלה מן הזמן ומקום כו', וכדי שיהי' מקור לעולמות שהם בבחי' יש ומקום זהו ע"י שם אד' שאד' הוא מסתיר על שם הוי', לפי ששם אד' הוא בחי' אנת⁷⁵ הוא אדון על כלא, ואיז⁷⁶ מלך בלא עם, ע"ז נתהוו עולמות בבחי' יש ודבר כו'. וזהו ששם אד' הוא בחי' קיר כמו מחיצה המפסקת, לפי ששם אד' הוא מסתיר על שם הוי' שלא יהי' מאיר גילוי בחי' שם הוי' כמו שהוא, שלא יהי' העולמות בטלים במציאות ממש. אך הנה אעפ"כ אינו הסתר גמור, שאם הי' מסתיר לגמרי לא היו העולמות בטלים כלל לאלקות והי' בבחי' יש ודבר נפרד לגמרי, והמכוון הי' כדי שיהי' יש ויהי' היש בטל לאין כו', והיינו ע"י ששם הוי' מאיר בשם אד', ששם אד' הוא כלי

והוא אדון". ובמס' ע"ז (יא, ב) פרש"י: „קירי, קצין". (הובא באוה"ת נ"ך שם). וראה פי' הר"ח שם „ופי' קירי אדון”.

(71) בל' יון: אור החמה לזהר שם.

(72) בחי' שם אדני: ראה זח"א טז, ב. זח"ב יג, א. תניא שער היחוד והאמונה רפ"ז. ברכות ז, ב. אוה"ת שבת שובה (כרך ג) ע' א'תפו ואילך. וראה גם אוה"ת ויצא (כרך ה) ע' רא, ב. (73) לא כשאני נכתב אני נקרא: ראה פסחים

נ, א.

(74) הוי' . . הי' הוה ויהי' כא': ראה זח"ג רנז, סע"ב. פרדס שי"א (שער עשר ולא תשע) פ"ט. תניא שער היחוד והאמונה פ"ז (פב, א). תוי"ח מקץ ריט, ד הערה 62.

(75) אנת הוא אדון על כלא: תקו"ז בהקדמה (יז, ב). ראה תוי"א מגילת אסתר קיז, ג. לקו"ת אמור לב, ב. תניא שער היחוד והאמונה רפ"ז.

(76) ואין מלך בלא עם: בחי' וישב לח, ל. ראה גם הנסמן במאמרי אדה"ז על פרשיות התורה לע' תרלא.

(66) בזהר . . ד' תיקוני שכינתא: ראה זח"ב קלג, א. מאמרי אדה"א דברים ח"ב ע' תח ואילך. תוי"ח וראא עד, ב. וש"נ. הובא ונתבאר באוה"ת וירא (כרך ז) תתשפה, ב. סה"מ תרנ"ד ע' קנח ואילך.

(67) ויסב חזקי פניו אל הקיר ויתפלל: ישעי' לח, ב. וראה אוה"ת נ"ך (כרך א) ע' רכח ואילך. (68) ולמדו מזה: ראה ברכות ה, ב. אוה"ת ישעי' (כרך א) ע' רכח ואילך.

(69) זה לעו"ז עשה האלקי: קהלת ז, ד.

(70) בזהר שקיר בלשון יון אדון: ראה זח"א רכח, ב: קיר הדא הוא אדון כל הארץ. – הובא באוה"ת תצוה (כרך ה) ע' א'תשלו [ומביא שם ממאז"א את קו"ף סכ"ג: קיר נק' המל' וקיר היינו אדון], ובד"ה כימי צאתך תרס"ז. ובאוה"ת נ"ך (כרך א) ע' רכב מביא מזהיר חמה לזח"א, וז"ל: רוא דקיר, השכינה נק' קיר כו' קיר דא הוא אדון כל הארץ, בלשון יון קורין לאדון קירי. עכ"ל. ראה גם אוה"ת נ"ך (כרך א) ע' נט. ביאוה"ז לה"צ ח"ב ע' תתרכח. וראה גם פרש"י עירובין (נג, ב) ד"ה מרי כירי: „קירי

לשם הוי', עי"ז נעשה בחי' ביטול היש לאין, וכמ"ש והוי"ז⁷⁷ בהיכל קדשו, היכל⁷⁸ גימטרי' אד', ששם אד' נק' היכל, שהיכל הוא בחי' מחיצות וכתלים שמסתירים, אך אעפ"כ וה' בהיכל קדשו, ששם הוי' מאיר בשם אד'. וזהו שכותל⁷⁹ הוא ר"ו תל, ת"ל⁸⁰ הוא בגי' ה' פעמים אלקי, ור"ו הוא שם הוי' שהוא בחי' כותל דקדושה שאינו מפסיק לגמרי, רק ששם הוי' מאיר בשם אד' ושם אלקי, וכמ"ש כו'⁸¹ שמש ומגן הוי' אלקים כו' שכלא חד כו'. וזהו ויסב חזקי' פניו אל הקיר, שקיר הוא בחי' מל', שם אלקי, ויסב חזקי' פניו, היינו שהמשיך מבחי' שם הוי', וכמ"ש יאר⁸² הוי' פניו, אל הקיר שהוא בחי' מל', לכן למדו מזה שהמתפלל צריך שלא יפסיק דבר בינו ובין הקיר, כי תפילה⁸³ הוא ג"כ המשכת שם הוי', וכמ"ש ברוך אתה הוי', וצריך שלא יהי' הפסק בינו לבין הקיר, שצריך שיהי' יחוד שם הוי' בשם אלקי, ועי"ז נעשה בחי' ביטול היש לאין.

אך הנה זהו בחי' כותל דקדושה, ומשחרב⁸⁴ בהמ"ק יש כותל ומחיצה של ברזל המפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים, וענין כותל של ברזל הוא מחיצה ומסך מבדיל לגמרי על בחי' אלקות, כי ברזל⁸⁵ עם הכולל הוא בגי' ב"פ ק"ד, שהוא בחי' ק"ך צרופים של אלקים אחרים המעלימים ומסתירים לגמרי שלא יהי' מאיר כלל בחי' גילוי אלקות, כי הגם שאין דבר חוצץ לפניו ית' ח"ו, כי גם⁸⁶ חשך לא יחשיך ממך וכחשיכה כאורה שוים לפניו, הרי באמת לא אמרו בין אביהם שבשמים לישראל, אלא בין ישראל לאביהם שבשמים, שהחיצה הוא בפני המקבלים כי עונותיכם⁸⁷ מבדילין ביניכם לבין כו', שמונע את אור האהבה עליונה מישאל. וזהו שבמשכן ומקדש לא הי' ברזל, וכמ"ש במדרש⁸⁸ וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת ואילו ברזל לא נאמר, וכן בבהמ"ק כתי' והבית⁸⁹ בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה, והמקבות וכלי ברזל לא נשמע בבית, והברזל⁹⁰ הי' פוסל את האבן בנגיעה, והיינו לפי שברזל הוא היפוך

(85) ברזל עם הכולל הוא בגי' ב"פ ק"ד:

מאוי"א מערכת ברזל אות מה [ושם: ע"ה – עם הכולל]. הובא באוה"ת תצוה (כרך ה) ע' א'תרצב. ועי' א'תשלט.

(86) גם חשך לא יחשיך ממך: תהלים קלט, יב.

(87) עונותיכם מבדילין: ישעי' נט, ב.

(88) במדרש זאת התרומה . . ברזל לא נאמר: תרומה כה, ג. מד"ר תרומה פל"ה, ד.

(89) והבית בהבנותו אבן שלמה: מלכים א' ו, ז.

(90) והברזל הי' פוסל את האבן בנגיעה: מדות פ"ג, מ"ד.

(77) והוי' בהיכל קדשו: חבקוק ב, כ.

(78) היכל גימטרי' אד': ראה גם אוה"ת (יהל אור) תהלים ע' תנו. תצו.

(79) שכותל הוא ר"ו ת"ל: ראה זח"ב קטז, ריש ע"א. אוה"ת ישעי' (כרך א) ע' רכט.

(80) ת"ל הוא בגי' ה' פעמים אלקי: מאוי"א מערכת כותל אות טז.

(81) כי שמש ומגן הוי' אלקים: תהלים פד, יב.

(82) יאר ה' פניו: נשא ו, כה.

(83) תפילה . . המשכת . . ברוך אתה הוי': ברכת המצות. וראה זח"ג ער, סע"ב. ת"א מקץ לז, ג. לקו"ת ואתחנן ב, א. ועוד.

(84) ומשחרב בהמ"ק: בהבא לקמן ראה תוי"א

מנירה נקראת באחד עשר כו'

ממש מבחי' משכן ומקדש, שהמקדש הי' כדי שיהי' המשכת גילוי אלקות למטה, והברזל⁹¹ שהוא בחי' ק"ך צירופים של אלקי' אחרים המעלימים ומסתירים לגמרי, ואין יכול הברזל להתעלות לקדושה, כי זהב וכסף ונחושת אף שהם ג"כ ק"נ שנפלו בשבירה אעפ"כ יכולים להתעלות, משא"כ ברזל⁹² הוא מבחי' ג' קליפות הטמאות לגמרי שאין יכול להתעלות כלל, וע"כ הי' פוסל את האבן אפי' בנגיעה.

והנה עיקר המחיצה של ברזל שהוא מסך מבדיל ומחיצה מפסקת, הוא ראשית⁹³ גוים עמלק, כי עמלק⁹⁴ הוא בגי' ברזל עם הכולל, שעמלק הוא המחיצה של ברזל. דהנה כתיב כי⁹⁵ יד על כס י"ה מלחמה לה' בעמלק מדור דור, וארז"ל אין⁹⁶ השם שלם ואין הכסא שלם עד שימחה זרעו של עמלק. והענין הוא, דהנה י"ה⁹⁷ הוא בחי' סוכ"ע, ו"ה הוא בחי' ממכ"ע, והנה כדי שיהי' בחי' סוכ"ע היינו בחי' ה', כי⁹⁸ ה' הוא בחי' בינה שהיא מקור כל המקיפים, וכדי שיהי' בחי' ה' בחי' סוכ"ע, כי עצמות אא"ס אינו לא בגדר סובב ולא בגדר ממלא, וכדי שיהי' בחי' סוכ"ע זהו ע"י בחי' יוד⁹⁹ שהוא בחי' צמצום, וכדי שיהי' בחי' צמצום זה הוא ע"י בחי' ביטול שלמטה, כי אי אפשר להמשיך בשם הוי' כ"א ע"י בחי' ביטול וצמצום כו'.

והנה עמלק הוא מסתיר על בחי' זו שלא יהי' מאיר גילוי בחי' שם י"ה בו"ה שהוא ענין בחי' סוכ"ע בממכ"ע, לפי שעמלק הוא ראשית גוים, ראשית של ז' אומות, כי 100 ז' אומות הכנעני והחתי כו' הם בחי' ז' מדות הרעות, ושרש של ז' מדות הרעות הוא עמלק, כי עמלק¹⁰¹ הוא בחי' גסות וחוצפה, וגס הרוח הוא שרש של הז"מ הרעות, כי כל הזמ"ר נמשכים מבחי' גסות, כמו נצחנות וכיוצא וכן הקנאה והתאוה והכבוד, הוא הכל נמשך מגסות הרוח ברדיפת הכבוד

(שער טנת"א) פ"ג. לקו"ת להאריז"ל תהלים סנ"ג. וראה לקו"ת פ' ראה כט, ג. תר"ח תצוה שסח, ב.

98 הי' הוא בחי' בינה: ראה זח"א יז, א. תוי"ח ויצא קסז, ג הערה 38.

99 יוד שהוא בחי' צמצום: ראה תניא אגרת התשובה פ"ד.

100 ז' אומות . . ז' מדות הרעות: ראה תוי"א מגילת אסתר צה, א. צט, סע"א. מאמרי אדה"א קונטרסים ע' רמא. וש"נ. שערי אורה סא, ב ובהערה 20. תוי"ח יתרו ער, ג. וש"נ.

101 עמלק . . גסות וחוצפה: ראה תוי"א תצוה פג, א ואילך. שערי אורה פח, א. מאמרי אדה"א קונטרסים ע' רמו. וש"נ.

91 והברזל . . ק"ך צירופים של אלקי' אחרים: ראה לקו"ת להאריז"ל בשלח בסופו ד"ה עמלק. מאור"א מערכת מם אות צב. ועוד.

92 ברזל . . ג' קליפות הטמאות: ראה ג"כ פלה הרמון מגילת אסתר ע' שנד.

93 ראשית גוים עמלק: בלק כד, כ.

94 עמלק הוא בגי' ברזל עם הכולל: ראה גם אוה"ת תצוה (כרך ה) ע' א'תרצא. וע' א'תשלט.

סה"מ תר"ם ח"ב ע' תשנה. וש"נ.

95 כי יד על כס י"ה: בשלח יז, טו.

96 אין השם שלם ואין הכסא שלם: ראה תנחומא ס"פ תצא. רש"י ולקח טוב ס"פ בשלח. לקו"ש חכ"ג ע' 268 הערה 33.

97 י"ה הוא בחי' סוכ"ע: ראה ע"ח ש"ה

ומלבושי בגדי כבוד ותפארת ולהתנהג בכבוד ותפארת וכיוצא בהם כו', (ועל כוונה זו נעשו בגדי אהרן לכבוד ולתפארת, להיות בחי' אתהפכא מן היש ולגרמי' שהוא בחי' עמלק שהוא ענין הגדלת היש בכל דרכיו), והיינו לפי ששם¹⁰² ס"ג נפל בשבירה ונעשה גס, וע"כ הגס רוח הוא מקור לכל הז' מדות רעות, וע"כ הוא היפוך ממש מבחי' שם הוי' שהוא בחי' ביטול.

וזהו מ"ש אם¹⁰³ תגביהי כנשר משם אורידך נאום הוי', והיינו לפי שעמלק שהוא בחי' גסות הוא מגביה ומתנשא א"ע לקבל מבחי' שלמעלה משם הוי' שקמי' כחשיכה כאורה שוים לפניו, שממית¹⁰⁴ בידים תתפש והיא בהיכלי מלך. וזהו שא' המן¹⁰⁵ יעשו עץ גבוה חמשים אמה, דהיינו שהגביה א"ע למעלה מסדר השתלשלות, שקמי' כחשיכה כאורה שוים לפניו, ועד¹⁰⁶ דלא ידעי בין ארור המן לברוך מדרכי, לפי שקמי' שוים לפניו, וזהו חמשים¹⁰⁷ אמה, שהוא בחי' שער הנו"ן דבינה שלמעלה מסדר השתלשלות. אך משם אורידך נאום הוי', והיינו כשנמשך ההמשכה בבחי' שם הוי' אז אין שם מקום כלל לבחי' עמלק לפי שההמשכה שבבחי' שם הוי' היא ע"י בחי' ביטול דוקא, ועמלק הוא בחי' יש כו', ע"כ משם הוי' אינו יכול לקבל כלל. וזהו מלחמה¹⁰⁸ להוי' בעמלק, לפי שעמלק הוא היפוך מבחי' שם הוי', וע"כ ע"י עמלק אין השם שלם שאינו מאיר גילוי בחי' י"ה ברו"ה שהוא בחי' ד"ע, בחי' עין בעין.

ואין הכסא שלם. דהנה כסא¹⁰⁹ הוא בחי' כס א', דהנה כתי' נכון¹¹⁰ כסאך מאז, אז הוא בחי' א' זיין, זיין הוא בחי' ז"מ, וא"י¹¹² הוא בחי' אלופו של עולם, ואז היינו שהא' מאיר בבחי' זיין, ואז נכון כסאך, שיהי' בחי' גילוי, בחי' מלוכה, וכמ"ש וישב¹¹³ ה' מלך לעולם, אך ע"י עמלק אין הכסא שלם ונעשה כס¹¹⁴ מלשון כיסוי והתכסות, שהוא ענין המחיצה של ברזל המפסקת לגמרי.

102) ששם ס"ג נפל בשבירה ונעשה גס: ראה מבו"ש ש"ב ח"א, פ"א. מאמרי אדה"א דברים ח"ב ע' שעט. וש"נ. תו"ח בראשית ט, א ובהערה 9. תו"א ויחי מז, ד. מגילת אסתר צו, ג. לקו"ת פ' ראה לג, ד. ועוד.

103) אם תגביהי כנשר: עובדי' א, ד.

104) שממית בידים תתפש: משלי ל, כת.

105) המן יעשו עץ גבוה חמשים אמה: אסתר ה, יד.

106) ועד דלא ידעי בין ארור המן: ראה מגילה ז, ב.

107) חמשים אמה. . שער הנו"ן דבינה: ראה תו"א מגילת אסתר צג, ד. אוה"ת שמות (כרך ז) ע' ב'תקצו. מגילת אסתר קי. סה"מ הי"ת

ע' 9-10.

108) מלחמה להוי' בעמלק: בשלח יז, טז.

109) כסא הוא בחי' כס א': ראה מאמרי אדה"ז תקס"ד ע' קמו. הנסמן בסה"מ תרל"ח ע' רפז.

110) נכון כסאך מאז: תהלים צג, ב.

111) בחי' א' זיין: ראה זח"ב נד, א. לקו"ת שמיני עצרת פת, ב. סה"מ תרל"א ח"א ס"ע קנז. וש"נ.

112) וא' הוא בחי' אלופו של עולם: לשון ב"ר פ"כ, ב. וראה לקו"ת תזריע כג, ג.

113) וישב ה' מלך לעולם: תהלים כט, י.

114) כס מלשון כיסוי והתכסות: ראה אוה"ת תצוה (כרך ה) ס"ע א'תצד ואילך. ובכ"מ.

מנירה נקראת באחד עשר כו'

והנה בזה יובן מה שאמר שמואל לשאול בזה שהביא ראשית¹¹⁵ החרם לזבוח לה', כי מאסת את דבר ה', והיינו לפי שרצה שאול להביא קרבנות מראשית החרם ורצה להעלות אותם לקדושה. והנה קליפת עמלק היא בחי' ברזל שאינו יכול להתעלות כו', וע"כ לא¹¹⁶ הי' במקדש ברזל וכמ"ש וכל¹¹⁷ המקבות וכלי ברזל לא ישמע, לפי שאינו יכול להתעלות והוא המעלים ומסתיר גמור, וע"כ במה שרצה להעלות אותם, בזה ממש מיאס את דבר ה' לפי שהוא בחי' שאינו יכול להתעלות בקדושה כלל, וזהו הנה¹¹⁸ עומד אחר כתלנו, אך אעפ"כ כת' משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים, שצריך לעשות נקבים וחלונות במחיצה זו. והיינו ע"י הרהורי תשובה ובחי' לב נשבר ונדכה הבאים לאדם לכל¹¹⁹ חד וחד לפום שיעורא דילי, עיי' עושים חלונות וחרכים במחיצה זו, ונק' מציץ מן החרכים, שנמשך בחי' גילוי עין בעין, בחי' ד"ע, שהוא בחי' ביטול דיחור"ע שהוא בחי' הציץ ע"י החרכים כו'.

אך הנה כת' ועשית ציץ, שמשה הי' צריך לעשות את הציץ דוקא, ולהבין למה שייך זה למשה דוקא, הענין הוא דהנה התורה נקראת ע"ש משה וכמ"ש תורה¹²⁰ צוה לנו משה כו', זכרו¹²¹ תורת משה עבדי. והענין הוא דהנה כת' גבור¹²² כח עושי דברו לשמוע בקול דברו, וארו"ל במדרש¹²³ שפסוק זה קאי על משה, וכמו שמפרש שם, בנוהג שבעולם משא שקשה לאחד נוח לשנים ולשנים נוח לארבעה, או שמא משא שקשה לס' ריבוא נוח לאחד, כל ישראל עומדים לפני ה"ס ואומרים אם¹²⁴ יוספים אנחנו לשמוע כו', ומשה שומע קול הדבור עצמו וחיי, תדע לך שהיא כו', שמכולם לא קרא אלא למשה, ולכך נאמר ויקרא אל משה. ולהבין זה, למה ישראל לא יכלו לקבל את קול דברי' ומשה דוקא הי' יכול לקבל. הענין הוא, דהנה קול הוא המשכה, כמו שאנו רואים למטה שקול הוא הממוצע המחבר מח' עם הדבור, וכן המדות לדיבור, הקול הוא הממשיך כו', וזהו מ"ש קול¹²⁵ דודי הנה זה בא מדלג כו', שהוא בחי' המשכה כו', אך קול דברי היינו המשכה שממשיך הקול בבחי' דברי שהוא מקור לעולמות כו' שהוא

115 ראשית החרם לזבוח לה': ע"פ ריש ע"ב. שמואל-א טו, טו, כא.

116 לא הי' במקדש ברזל: ראה שמו"ר פל"ה. ה (הובא באוה"ת שם ע' א'תשלט. ושם: ספ"ה. וראה גם אוה"ת שם ע' א'תרצב. ריש ע' א'תשלח (ואילך) ובהנסמן שם. וראה סה"מ תרכ"ז ע' קס ואילך. תסז ואילך. ועוד.

117 וכל המקבות וכלי ברזל לא ישמע: מלכים-א ו, ז.

118 הנה עומד אחר כתלנו: שיר השירים ב, ט.

119 לכל חד וחד לפושעו"ד: ראה זח"א קג, ח.

120 תורה צוה לנו משה: ברכה לג, ב.

121 זכרו תורת משה עבדי: מלאכי ג, כב.

122 גבורי כח עושי דברו: תהלים קג, כ.

123 במדרש . . קאי על משה: ראה ויקיר פ"א, א. ילקוט שמעוני ויקרא א, א. ראה גם לקו"ת במדבר יד, א. אוה"ת תצוה (כרך ה) ע' א'תשמח.

124 אם יוספים אנחנו לשמוע: ואתחנן ה,

כב.

125 קול דודי הנה זה בא: שיר השירים ב,

מנירה נקראת באחד עשר כו'

טו

בחי' בריאה יש מאין, אך מ"ש בקול דברי, היינו המשכה פנימי' שמלוּבש בקול, דהיינו בחי' ד"ע המלוּבש¹²⁶ בד"ת שהוא בחי' בקול דברי. והנה לבחי' בקול דברו לבד שהוא בחי' ד"ת הי' ישראל ג"כ יכולים לקבל, אך לבחי' בקול דברי שהוא בחי' ד"ע לא הי' יכולים לקבל כ"א משה לבדו, לפי שבמשה כתי' כו'¹²⁷ מן המים משיתיהו. והענין הוא, דהנה כתי' יהי¹²⁸ רקיע ויהי מבדיל בין מים למים, שנעשה רקיע המבדיל בין מ"ת למ"ע, ויש שני בחי' הבדלה וכמ"ש ויעש¹²⁹ ויבדל, והיינו שיש הבדלה בין קדש לחול, וכמ"ש המבדיל¹³⁰ בין קדש לחול, ויש עוד בחי' הבדלה שהוא בחי' הבדלה בין קדש לקדש הקדשים, וכמ"ש והבדילה¹³¹ הפרוכת לכם בין הקדש ובין קהקד"ש. והנה במשה כתיב כי מן המים משיתיהו, היינו שהי' מבחי' עצמות הח"ע שלמעלה מבחי' הפרסא וע"כ נק' התורה על שמו. כי הנה ארז"ל נובלות¹³² חכ' של מעלה תורה, שהוא רק בחי' נובלות, משא"כ משה הי' למעלה מבחי' עצמות החכ', ע"כ נק' התורה על שמו, שהוא למעלה מבחי' תורה. וע"כ נאמר במשה כו'¹³³ כבד פה וכבד לשון אנכי, כבד¹³⁴ פה לגבי תושבע"פ וכבד לשון לגבי תושב"כ, לפי שהי' למעלה מבחי' תורה, וע"כ לא רצה להשפיל א"ע בתורה. וזהו שנא' בתורה ותמלא¹³⁵ כדה ותעל, שהוא רק כד מים החכ', משא"כ משה¹³⁶ הי' מבחי' עצמות החכ', ים¹³⁷ הקדמוני כו', וע"כ משה דוקא הי' יכול לשמוע בקול דברו שהוא בחי' ד"ע איך דכלא קמי' כלא חשיב כו' ולא ישראל, לפי שמשה ששרשו מבחי' ח"ע שהוא בחי' ד"ע ע"כ הי' יכול לשמוע בקול דברו הנ"ל. וזהו מ"ש גבורי כח עושי דברו, דהיינו בחי' כח מה שהוא בחי' ביטול במציאות ממש, וכמ"ש ונחנו¹³⁸ מ"ה, בחי' ד"ע כו'. וזהו ועשית ציץ זהב טהור, שמשה צריך לעשות את הציץ דייקא, כי הנה הציץ הוא בחי' המשכת ד"ע, בחי' עין בעין כו', וכדי שיהי' המשכת ד"ע זו זהו ע"י משה דוקא ששרשו מבחי' ח"ע, ד"ע, עין דלעילא, בחי' יחו"ע כו'. וזהו שמשה דוקא נצח את המלחמה בעמלק, וכמ"ש והי¹³⁹ כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל כו', לפי שמשה הוא היפוך ממש מבחי' עמלק שהוא בחי' יש וגסות, ומשה הוא בחי' ביטול במציאות ממש.

שמות מז, א. וש"נ. קונטרס בר מצוה תרנ"ג ע' נב.

135) ותמלא כדה ותעל: חיי שרה כד, טו.

136) משה... החכ"ים הקדמוני: ע"פ יחזקאל מז, יח. יואל ב, ב. זכרי' יד, ח. ראה תו"ח שמות לו, א. בשלח קנט, ג. מאמרי אדה"א דברים ח"ד ע' א'תיח. וש"נ. תו"ח נח סב, ג ובהערה 23. שם מקץ רכח, ג. שער האמונה פו, א ובהערה 1.

137) ים הקדמוני: ראה זכרי' יד, ח.

138) ונחנו מ"ה: בשלח טז, ח.

139) והי' כאשר ירים משה ידו: בשלח יז, א.

126) המלוּבש בד"ת: ראה יומא יט, ב.
127) כי מן המים משיתיהו: שמות ב, י. ראה מאמרי אדה"א שמות ח"ב ע' שצד ואילך. וש"נ.
128) יהי רקיע ויהי מבדיל בין מים למים: בראשית א, ו. ז.
129) ויעש ויבדל: שם ז.
130) המבדיל בין קדש לחול: נוסח הבדלה.
131) והבדילה הפרוכת: תרומה כו, לג.
132) נובלות חכ' של מעלה: ב"ר פי"ז, ה.
133) כי כבד פה וכבד לשון אנכי: שמות ד, י.
134) כבד פה לגבי תושבע"פ: ראה זח"ג כח, א. מאמרי אדה"א דברים ח"ג ע' תצו. תו"ח

מנירה נקראת באחד עשר כו'

ופתחת¹⁴⁰ עלי' פיתוחי חותם. הנה ארז"ל חותמו¹⁴¹ של הקדב"ה אמת, וכן ארז"ל אין¹⁴² אמת אלא תורה, ונק' בחי' חותם, כי התורה אשר לפנינו שנתלבשה בענינים גשמי' הוא בחי' חותם כדמיון האותיות שנחקקים על השעוה שאינו מערך ומהות האותיות שבמחשבה או בדיבור, רק מ"מ הן אותיות עצמן, שנצטיירו ונתגשמו כו', וכך הנה כתי' בצלמינו¹⁴³ כדמותינו דקאי על התורה שבע"פ שהוא בחי' דמות ודמיון בעלמא, שהוא בחי' חותם עד"מ כאותיות הנחקקים על השעוה כו', אעפ"כ יסודתה בהררי קדש העליון, ח"ע שנתלבש בכל הלכה, ועי"ז נמשך בחי' קדש העליון בעסק התורה והמצות בבחי' פנימי' ומקיפין, שהתורה¹⁴⁴ היא בחי' פנימי' והמצות הם בחי' מקיפים ולבושין כמאמר אשר¹⁴⁵ קדשנו במצותיו. והנה חותם¹⁴⁶ הוא חומת אותיות תחום, והיינו שע"י החותם שהיא בחי' תורה עי"ז נשברה לגמרי החומה שהיא החומת ברזל המפסיק בין ישראל לאביהם שבשמים, אך באופן שיהיה תורת משה דוקא, והיינו שילמוד את התורה בבחי' ביטול, כי האומר¹⁴⁷ אין לי אלא תורה אפי' תורה אין לו, רק שצריך להיות תורת משה בבחי' ביטול לאא"ס ב"ה לגמרי, ועי"ז נשברה המחיצה של ברזל לגמרי.

קדש¹⁴⁸ הוי'. והענין הוא דהנה יש שני בחי' קדש¹⁴⁹ וקדוש בוי"ו, וכמ"ש קדוש¹⁵⁰ הוי' צבאות, והיינו כי קדוש¹⁵¹ הוא בחי' מובדל, והיינו שהוא מובדל מן העולמות, ואינו כדמיון הנשמה שמחי' את הגוף שמתלבשת באיברי הגוף, משא"כ הקדב"ה אעפ"י שהוא מחי' ומהווה את כל העולמות, אעפ"כ אינו מלובש בעולמות כלל כו', אך אעפ"כ הוא מחי' את העולמות, וזהו בחי' קדוש בוי"ו שהוא מובדל מהעולמות, והוי"ו הוא המשכה שאעפ"כ הוא המשכה להחיות את העולמות, וזהו שנקרא בשם הקדוש ברוך הוא, והיינו שהוא קדוש ומובדל כו'.

תסד. שערי תשובה פב, ג. תו"ח בשלח רלג, א. סה"מ תרל"ח ריש ע' קפב. ובהנסמן בהני"ל. (147) האומר אין לי אלא תורה: יבמות קט, ב. (148) קדש הוי": המשך הכתוב ועשית ציץ – תצוה כח, לו. ושם: להוי". (149) קדש וקדוש בוי"ו: ראה זח"ג צג, א. לקו"ת בהעלותך ל, סע"ג ואילך. נצבים ג, ב ואילך. יו"כ סט, ב ואילך. שיר השירים כא, ב ואילך. אה"ת תוריע (כרך ד) ע' א"ג. (150) קדוש הוי' צבאות: ישע"י ו, ג. (151) קדוש הוא בחי' מובדל: ראה תניא פמ"ו (ע' סו) מאמרי אדה"א תקס"ו ע' קז: וזה הכלל בכ"מ שנו' תיבת קדוש שהוא לשון הפרשה והבדלה. מאמרי אדה"א ויקרא ח"ב ע' תקסד. וש"נ. לקו"ש ח"ח ע' 21 הערה 36.

(140) ופתחת עלי' פיתוחי חותם: המשך הכתוב ועשית ציץ – תצוה כח, לו. (141) חותמו של הקדב"ה אמת: שבת נה, א. (142) אין אמת אלא תורה: ראה ירושלמי ר"ה פ"ג, ה"ח. הנסמן במאמרי אדה"א ויקרא ח"א ע' שסט. (143) בצלמינו כדמותינו: בראשית א, כו. (144) שהתורה היא בחי' פנימי': ראה ע"ח שכ"ג (שער מוחין דצלם), פ"א. וראה תו"א ויחי נב, א. מגילת אסתר צא, ג. לקו"ת פקודי ג, ג. פ' אחרי כח, ב. ועוד. (145) אשר קדשנו במצותיו: נוסח ברכת המצות. (146) חותם הוא חומת אותיות תחום: ראה ע"ח שער הירח של"ה פ"ג. מאמרי אדה"א תקס"ה ח"ב ע' התקצח. מאמרי אדה"א נ"ך ע'

מנירה נקראת באחד עשר כו'

וברוך הוא המשכה, שאעפ"י שהוא קדוש ומובדל מ"מ הוא המשכה ההחיות את העולמות. אך זהו בחי' קדוש בוי"ו, אבל בחי' קדש¹⁵² הוא מלה בגרמי', דהיינו שהוא בחי' מובדל, שאינו בגדר עולמות כלל ואינו בגדר המשכה כלל. אך ע"י הציץ נמשך שיומשך המשכה מבחי' קדש להוי', הוי' הוא בחי' מקור לעולמות, כי הוי'¹⁵³ הוא מהווה שמהווה את העולמות, וקדש להוי' היינו שצריך להמשיך המשכה מבחי' קדש מלה בגרמי' להוי', וכמ"ש שאו¹⁵⁴ ידיכם קדש וברכו את הוי' שצריך להמשיך מבחי' קדש להוי' כו'.

והנה ארז"ל שקדש¹⁵⁵ למד הי'¹⁵⁶ למטה והוי' למעלה, שבחי' קדש עדיין הוא נקרא למטה מבחי' הוי', הענין הוא, כי הנה יש שני בחי' הוי', כמ"ש ויעבור¹⁵⁷ הוי' על פניו ויקרא הוי' הוי' ופסיק טעמא בגווייהו כי הן ב' בחי' הוי', כי הוי' מורה שהוא מהווה כל הויות מאין ליש כו' עי'¹⁵⁸ שעלה ברצונו כו', ויש מקור ושרש לזה להיות עולה כך ברצונו ולהיות מקור להוות כל הויות והוא הוי' הראשון שהוא לרצון לפני הוי' הב', ונקרא¹⁵⁹ רעוא דרעוין, וזהו ויקרא הוי' הוי', שהוי' הא' קורא וממשיך הוי' הב' להיות נאצלת ומתגלת יי'¹⁶⁰ מכילין דרחמי שהם מקורות כל הויות וכל ההשתלשלות. ובחי' הוי' הא' הוא למעלה מעלה מבחי' קדש ונקרא רעוא דרעוין, והיינו כי קדש¹⁶¹ למד הוא בחי' ל"ת ומ"ע, כי קדש הוא בחי' רמ"ח מ"ע וכמ"ש אשר קדשנו במצותיו, ולמד הוא בחי' מל"ת כי כל הל"ת מתחילין בלמ"ד, ולגבי הוי' הא' הוא למטה, לפי שהוא אתדל"ע שעפ"י אתדל"ת, משא"כ הוי' הא' הוא אתדל"ע לבד שלא עפ"י אתדל"ת כלל, וזהו ההפרש¹⁶² בין גשם לטל וכמ"ש במ"א.

ופסיק טעמא בגווייהו: תשא לד, ו. תוי"א בשלח סא, ד ואילך. סה"מ תרל"ח ע' נה. וש"נ.

158 ע"י שעלה ברצונו: ראה זח"ב כ, א. רעו, סע"ב.

159 ונקרא רעוא דרעוין: ראה זח"ב פה, סע"ב.

160 יי"ג מכילין דרחמי: הקדמת הווהר בתחלתו. וראה אוה"ת (יהל אור) תהלים ע' תרעו"ז.

161 קדש למד הוא בחי' ל"ת ומ"ע: ראה גם אוה"ת תצוה (כרך ה) ע' א'תשי. ממות (כרך ד) ע' א'רעט. פלח הרמון מגילת אסתר ע' ששה.

162 ההפרש בין גשם למטר וכמ"ש במ"א: ראה לקו"ת האזינו עא, ג ואילך. מאמרי אדה"ז תקס"ג ח"ב ע' תשסו. מאמרי אדה"א דברים ח"ד ע' א'קצד ואילך. ויקרא ח"א ע' ד. דרושי חתונה ח"א ע' קלג.

152 קדש הוא מלה בגרמי': ראה זח"ג צד, ב. שער האמונה כט, ב ובהנסמן במ"מ לשם.

153 הוי' הוא מהווה. . את העולמות: ראה פרדס שער א (שער עשר ולא תשע) פ"ט. תניא שער היחוד והאמונה רפ"ד.

154 שאו ידיכם קדש: תהלים קלד, ב. וראה לקו"ת שיר השירים כא, סע"ב ואילך.

155 שקדש למד הי' למטה: שבת סג, ב. סוכה ה, א. ראה גם תו"ח תצוה שנו, א הערה 3.

156 הוי' למטה והוי' למעלה: ראה תוי"א תצוה פג, ג. פד, א. באוה"ת תצוה (כרך ה) ע' א'תשלד: כאן [בתו"א תצוה] פ"י דבחי' שם הוי' הוא למעלה מבחי' קדש. וי"ל שהפ"י שבכאן זהו למ"ד בשני שטות הי' נכתב קדש למ"ד מלמטה והוי' מלמעלה. ופי' הפרד"ס זהו לדברי ר' אליעזר ב"ר יוסי שאמר אחת היו כתובים.

157 ויעבור הוי' על פניו ויקרא הוי' הוי'

מנירה נקראת באחד עשר כו'

והי' 163 על מצחו תמיד לרצון לפני הוי'. וביאור ענין המצח הוא כמו עד"מ בגשמיות שיש בתלת¹⁶⁴ חללי דגלגלתא תלת מוחין חב"ד, ויש גלגלתא דחפיא על מוחא, כך ברוחניות הנה המוחין הם חב"ד והדעת הכח המקשר את חכ' ובינה להיות תקועה בחוזק בל ימוט, שכאשר נגמר בכח חכמתו ובינתו בגדלות אא"ס ב"ה כך תהא נפשו קשורה בה' לבדו. והנה במוחין דחב"ד שם הוא גילוי אא"ס ב"ה בהתבוננות בסדר התפילה וכיוצא בה איך שברוך¹⁶⁵ שאמר והי' העולם, ויחיד ומיוחד, וחי העולמים מלך, וישתבח שמך כו', וכך הוא התקשרות הדעת בגילוי עוצם התשוקה והתענוג. אך יש בחי' גלגלתא דחפיא על מוחא, וכנגד הדעת הוא המצח שהוא הכיסוי על הדעת להעלים גילוי הדעת וההתקשרות, ולכן אחר התפילה חולפת ועוברת, אך ע"י הציץ שהי' על מצח אהרן, שגם אחר התפילה שחולפת ועוברת האהבה מ"מ נשאר רשימו על בחי' מצח, שהוא כיסוי שעל הדעת דהיינו בחי' חיצוני' חב"ד, והוא ענין רצון פשוט לדבקה בו ית' בלי עומק ההתבוננות כבשעת התפילה, רק הסכמת הלב מחיצוני' הדעת אחר אשר נגמר כך בדעתו בשעת התפילה, כי הגם שגילוי עוצם התשוקה והתענוג שבדעת חלף ועבר אחר התפילה מ"מ רשימו ניכר להיות רצון והסכמת הלב לדבקה בו ית' ולהיות מלאכתו¹⁶⁶ עראי וטפל ותורתו קבע ועיקר כו'. ורצון זה והסכמה זו יכולה להיות תמיד, וזהו והי' על מצחו תמיד לרצון להם לפני הוי' כו'.

והנה בזה יובן המדרש מ"ש במשה נאמר ויקרא שהוא לשון קדושה וטהרה אבל בבלעם נא' ויקר שהוא לשון טומאה כמה דתימר אשר לא יהי' טהור מקרה ללילה. והענין הוא, דהנה נת"ל שבלעם ועמלק הוא הכל אחד, והנה עמלק¹⁶⁷ הוא עמל קוף, והנה איתא שהקליפות¹⁶⁸ דומין בפני הקדושה כקוף בפני אדם. והנה קוף¹⁶⁹ הוא ג' קוין, והרגל הארוך הוא נפסק, והנה ה' הוא ג' קוין

ברכות לה, ב. רמב"ם הל' ת"ת פ"ג הי"ז. הל' ת"ת לאדה"ז פ"ג.

167 עמלק הוא עמל קוף: ראה סה"מ תרכ"ז ע' קפו בשולי הגליון.

168 עמלק. . שהקליפות. . כקוף בפני אדם: בסה"מ תרמ"א ע' קמו: [והיינו כמ"ש במא"א את קוף ס"י א' [הועתק לשונו באה"ת שמואל-ב ע' ג] הובא בעה"כ של הסה"ד בערכי הכינויים של הסדר הדורות את קוף בתחלתו [בשינויים קלים] שס"א נגד הקדושה הם כקוף בפני האדם והוא היפך ה"א דקדושה.

169 קוף הוא ג' קוין: ראה תו"א מגילת אסתר זה, סע"ב. לקו"ת בלק סז, סע"א.

163 והי' על מצחו תמיד: תצוה כה, לח. ראה תו"א תצוה פג, ד. סה"מ תרכ"ט ע' עו ואילך. וש"נ.

164 בתלת חללי דגלגלתא תלת מוחין חב"ד: זח"ג רסב, א. בתו"א תצוה פג, ד: תלת חללין דגלגלתא הן תלת מוחין חב"ד, ועל כל חלק מוח גשמי שורה אור השכל השייך למוח ההוא. ועד"ז בכ"מ. וראה ד"ה ששת ימים תרע"ח ע' רמו: החללים הוא שבהם נמצאים המוחין והן כמו היכלות, והמוחין הם כלים לאור השכל כו' וכמ"ש בסידור בשער התפילין.

165 שברוך שאמר והי' העולם: ברכת ברוך שאמר (שחרית).

166 מלאכתו עראי. . ותורתו קבע: ראה

רק שהרגל הנפסק הוא קצר. והנה ג' קוין של הה' הוא בחי' מח' דו"מ, אך הה' הוא בחי' מח' דו"מ דקדושה, וזהו בחי' אדם, כי אדם¹⁷⁰ הוא ג"כ מח' דו"מ, כי א' הוא מח', וד' הוא דיבור, ומ' הוא מעשה, שהוא מחדו"מ דקדושה שנקרא אדם, אדם אתם, אתם¹⁷¹ קרוין אדם. אך הג' קוין של הקוף הוא ג"כ מחדו"מ, רק שהוא מחדו"מ דסט"א, וזהו בחי' קוף שהוא ג' קוין, ולזה רגל הנפסק הוא ארוך, והיינו שהוא בחי' פגם שבמעשה שהוא בחי' ורהבם¹⁷² עמל ואון, עמל וכעס תביט, והנה בלעם, שהוא ג"כ עמל, בחי' ורהבם עמל ואון כו'. ובזה יובן מה שנאמר ב' ויקר לשון טומאה, אעפ"י שהי' בחי' נבואה, דלכאורה אינו מובן איך שייך בנבואה לשון טומאה, אך הענין הוא, דהנה איתא בס"י¹⁷³ כרתי לו ברית בין עשר אצבעות ידיו ועשר אצבעות רגליו, וברית הלשון מכוון כנגד ברית המעור, והיינו כמו שיש פגם בברית המעור דהיינו ע"י מקרה לילה ח"ו וכדומה, לפי שיצא השפעה שלא במקום הקדושה, כך יש פגם בברית הלשון. והיינו כשמדבר דבורים שאינם צריכים כמו דברים בטלים וכה"ג וכ"ש לה"ר וכדומה, ע"י הוא פוגם בברית הלשון, (וע"כ איתא¹⁷⁴ בספרים שע"י פגם ברית הלשון יוכל לבא ח"ו לפגם ברית המעור). וזהו שנאמר בבלעם ויקר שהוא לשון טומאה, והיינו לפי שנתלבש הדיבור שלא במקום הקדושה, שהוא בחי' פגם ברית הלשון. וזהו ויקר מקרה לילה, לפי שנתלבשה הנבואה שלא במקום הקדושה וע"כ נאמר ויקר אלקי' כו', שהוא התלבשות בבחי' ק"ך צירופים של אלקים אחרים. וע"כ איתא שויקר¹⁷⁵ עם הקיר ברזל הוא בגי' כרת¹⁷⁶, שהוא לעו"ז דכתר, והיינו כי כמו שהכתר¹⁷⁷ הוא ממוצע בין המאציל לנאצלי' וכן בין הנבראים ליצורים, כך בלעו"ז הכתר הוא הממוצע כו', וזהו ויקר עם הקיר הוא בגי' כרת, שהוא בחי' הממוצע שממשיך את גילוי הנבואה לבלעם. משא"כ במשה נא' ויקרא שהוא בחי' איקור¹⁷⁸ אנוש

175) שויקר עם הקיר ברזל הוא בגי' כרת:

ראה סה"מ תרמ"א כאן ע' קמז ובהנסמן שם.

176) כרת . . לעו"ז דכתר: ראה תקו"ז

תס"ט קח, ב. בעה"ט יתרו כ, יד. פרדס שכי"ה

(שער התמורות) פ"ד. לקו"ת להאריז"ל משלי

יד. עמה"מ שער עולם התווה ש"ו, פס"ג לו,

ריש ע"א. מאו"א מערכת כרת אות טו. מאמרי

אדה"ז תקס"ו ע' קנד וע' קנז. תו"א יתרו קט,

סע"א. לקו"ת פ' ראה לג, א. וראה שם חוקת

נט, א.

177) שהכתר הוא ממוצע: ראה ע"ח שמ"ב

(שער דרושי אבי"ע), פ"א. מאמרי אדה"א ויקרא

ח"ב ע' תס. וש"נ.

178) איקור אנוש פ"ז: ישעי' יג, יב. ושם:

אוקיר. זח"ג ויקרא ג, א.

170) אדם . . א' מח' וד' הוא דיבור ומ' הוא

מעשה: ראה גם לקו"ת בהעלותך לא, ג. מאמרי

אדה"א הנחות תקע"ז ע' טו. וש"נ. סה"מ

תרל"ח ע' שמט. וש"נ.

171) אתם קרוין אדם: יבמות סא, א.

172) ורהבם עמל ואון: תהלים צ, י.

173) בס"י כרתי לו ברית בין עשר אצבעות:

פ"א, מ"ג.

174) איתא בספרים: ראה ראשית חכמה

שער הקדושה פ"א (קסז, א ואילך). פ"יז (רט,

ג). ש"ה שער האיתיות אות ש (קח, א). כתר

שם טוב (הוצאת קה"ת) ששי"ח. או"ת משפטים

(הוצאת קה"ת) לה, ד. מאמרי אדה"ז תקס"ד ע'

לט-מ. כתובים ח"א ע' עג. אה"ת בחוקותי כרך

ג ריש ע' תתקלו (בספרים). סה"מ תרכ"ז ע'

קפו. תר"ם ח"א ס"ע רכג ואילך.

מנירה נקראת באחד עשר כו'

מפז בחי' יקר דקדושה, ליהודים¹⁷⁹ היתה אורה ושמחה וששון ויקר, וארז"ל יקר¹⁸⁰ זו תפילין שהוא בחי' המשכת¹⁸¹ ד' מוחין, ויקר דקדושה עם הקיר דקדושה כו' נעשה¹⁸² נא עליית קיר הוא בגי' כתר, והיינו שבנבואת משה הי' בחי' גילוי כ"ע כו'.

ובזה יוכן ג"כ מ"ש במשנה מגילה נקראת באחד עשר כו' ובחמשה עשר לא פחות ולא יותר, והענין הוא, דהנה המגילה נתקן על מפלת המן שהוא בחי' עמלק, והנה בעמלק כתי' אין¹⁸³ השם שלם ואין הכסא שלם עד שימחה זרעו של עמלק, אם ימחה זרעו של עמלק אז יהי' השם שלם, והנה כאן שהי' מפלת המן זרעו של עמלק אז נעשה השם שלם. וזהו מגלה נקראת באחד עשר ובחמשה עשר, אחד עשר הוא ו"ה, וחמשה עשר הוא בחי' י"ה, והיינו שהי' מאיר בחי' י"ה בו"ה, אך כרכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון קורים בחמשה עשר.

והנה להבין למה שייך לכרכים המוקפים חומה כו', הענין הוא, דהנה ארז"ל, ישעי'¹⁸⁴ דומה לבן כרך שראה את המלך, ויחזקאל דומה לבן כפר שראה את המלך. דהנה ישעי'¹⁸⁵ ראה את המרכבה דבריא, שרפים¹⁸⁶ עומדים ממעל לו, ושרפים הם בבריא, כי שרפים¹⁸⁷ אומרים קדוש היינו שמיגיגים איך שהוא קדוש ומובדל מגדר עולמות וכלא קמי' כלא חשיב כו', כמו דיעה העליונה, והיינו לפי דאימא¹⁸⁸ מקננא בכורסיא, שהוא בחי' י"ה, ד"ע, ע"כ הם משיגיגים איך שהוא קדוש כו' וכלא קמי' כלא כו'. וזהו כרכים המוקפים חומה, חומה זו תורה וכמ"ש אנשי¹⁸⁹ חומה וארז"ל חומה זו תורה שהוא בחי' ד"ע, וכשנת"ל שהוא כמו כרכים שהוא בחי' עולם הבריא, ומוקפים חומה מימות יהושע כו', כי יהושע בן נון הוא נצח מלחמת עמלק, וכמ"ש ויחלש¹⁹⁰ יהושע את עמלק כו', והוא הי' נכנס בעובי הקורה של מלחמה זו, והיינו לפי שיהושע הוא לעו"ז דעמלק, כי עמלק הוא מל' דקליפה, בחי' ברזל שהוא נוק' דקליפה, ויהושע הוא בחי' מל'

להנ"ל יבמות מט, ב ד"ה מנשה. ת"ח בא קיד, סע"ג. וש"נ.

186) שרפים עומדים ממעל לו: ישעי' ו, ב.

187) שרפים אומרים קדוש: ע"פ ישעי' שם

ג.

188) דאימא מקננא בכורסיא: תקו"ז ת"ו כג,

א. ראה מאמרי אדה"א דברים ח"א ע' רסב.

וש"נ. קונטרסים ע' תכג. וש"נ.

189) אני חומה וארז"ל חומה זו תורה: שה"ש

ח, י. פסחים פז, א.

190) ויחלש יהושע את עמלק: בשלח יז, יג.

179) ליהודים היתה אורה: אסתר ח, טז.

180) יקר זו תפילין: מגילה טז, ב.

181) המשכת ד' מוחין: ראה זח"ג רסב, א

ואילך. רצב, ב. פ"ח שער התפילין (שער ד).

סידור עם דאי"ח שער התפילין ט, א.

182) נעשה נא עליית קיר: מלכים ב, ד, י.

183) אין השם שלם ואין הכסא שלם: ראה

רש"י בשלח יז, טז. תנחומא ס"פ תצא. מאמרי

אדה"א שמות ח"ב ע' תפב ואילך.

184) ישעי' דומה לבן כרך: ראה חגיגה יג, ב.

185) ישעי' . . המרכבה דבריא: ראה

לקו"ת להאריז"ל ישעי' פ"ו. לקוטי הש"ס

דקדושה, וכשארז"ל פני¹⁹¹ משה כחמה ופני יהושע כלבנה שהוא מל' דאצי', ע"כ יהושע דוקא נכנס בעובי הקורה של המלחמה זו. קורין בחמשה עשר היינו שהם ממשיכים גילוי בחי' י"ה כמו שהוא ממש. משא"כ כפרים קורין באחד עשר שהוא בחי' עולם היצירה, והנה ביצי' ז"א¹⁹² מקנן שהוא בחי' ו"ה לבד, מקור בחי' ממכ"ע, קורין באחד עשר היינו שהם ממשיכים גילוי בחי' י"ה בו"ה, אבל אינו מאיר בגילוי אצלם בחי' י"ה ממש, רק שממשיכים המשכה מבחי' י"ה בו"ה כו'.

---

192) ז"א מקנן: ראה תקו"ז ת"ו (כג, א).

---

191) פני משה כחמה: ספרי ורש"י פינחס

מגילת עקבות קאנג צעה בן ובחשיה צעה או פתוח ואו וותן . ברבוב הינפוס חישה
 ניווט יהנע בן מן קרון בחשיה צעה בן . ויהבון גיה אשה ברבוב הינפוס יחשה קרון קרון
 בעל בן יטעו שהעניו פ הינפוס נאשיא גו . ול חתלה יע ועמא או ישה . והלך במא ואו נג
 קבוא קוסתא בשה בן . ואמלא בוזראו לא נג אלה באוהע נג וטע באע . ואעפ"כ ימוטע פקטו
 יטמא פ"ג זה קרון נאשו והוא לנבואו אוהע . רבי חסא ברי הניץ אוניסימאן התקנה עלה לאמהע
 אלו בחזו דבורה כשה בנערה ועב אנע אלו אלו באע לא יא . ימלא נבואו והוא דבורה שלם בנאסה
 לעמא מו ישה . רבוי ישה בישן יטני יאוור כך יהא יברו ואון לון ועב אלו לון וטני
 ביה אמר לא יהא נהור יתרה אוה . ימלא נבואו והוא באין נבואה באין טרהה באין כשה
 באין נאמנ החוט ינפסן בו והתקנה כשה בנערה ועמא ואנו ופוטא . שהחו יא ולא נג נבוא
 אוק סינע אשה בפוטא לון טוניא . שהחו באע היו יג אלו נבואה . זאמ אוק יינע בפוטא בירק
 קימא אלה באוהע נג . ילמע ישה שהו מצון יג אלו נבואה . יאמ אוק יינע בפוטא בירק
 טוניא . יאק העניו הוא . באין באע ועניו בך . בחיל יא . בו באע יא אומלא עני וכן כולן
 ישעב אומלא עני . והלך העניו במא . והחשט אמו . ואנו הדוא יפכרוט מאיז החש
 לקוח אלה יא היטוט אמו דמה . ואו או טוואל או בו טאט אמו דמה יגדה דהפוא אמו
 חמס לכות אלה וגו להבין זה יע ישה ישה שהבוא החטוט החש לעבול אלה ביה אמו
 אט דמה יא . יאק העניו הוא . ביהע יתלה יע יע ועטוב בן גבה יתלה נחשט עליו כולן
 חוש נכח אלהו . והלך עין כול הוא עליו . בן גבו . ין החטה . וצ"ל נכח . והוא . שהוא כחיו הוא נכח
 החמה בן החטוט אור לגו בן . ועוב פשו בן הוא לון וצ"ל ין החטוט שהוא כחיו הוא נכח
 כפויהע עב וצ"ל ין החטוט עכ חיה האוני יאמ עכ עש . והבין עין של הכו ול יתלה
 הפשו הוא שהוא לכן החמה בן . והעניו הוא ביהע הבין היו על פנה אחר . והלך מדהד הוא
 יעו חלוקי החטוטין אמו והוא . ימאסן הוא החטוטין . אהר לשה סל הבליט והלכות
 ניומא טני . ימכיהע יא יא חיה וס יתרה . יא אהרה שהוא לשה ין הבלע והלכות
 כשה חוש ערה והוא בחי אהרה נווא . וס אהר סלעלה ין הבלע יאן זה כשה חוש
 כשה חוש קא אהרה גו אהר יע הגבה יע ואומלא עכ הוא בן ין החטוט והחטוט החטוט
 ין החטוט . ויהנע יע טע קמו יתרה . יתרה הוא כשה חוש יע ערה יעו כשה חוש
 קבוא

לזכות

הילד **גרשון** שיי

לרגל יום הולדתו השלישי וחגיגת האפשערעניש שלו

יום ג', ב' אדר שני ה'תשפ"ד

ויה"ר שיגדל להיות חסיד, ירא שמים ולמדן

לנחת רוח לכ"ק אדמו"ר זי"ע

ולזכות

אחותו **יוכבד מרים** שתחי

ואחיו **יוסף בנימין ומנחם מענדל** שיחיו

ולזכות הוריהם

הרה"ת ר' **יצחק נתן דוד**

וזוגתו מרת **שרה**

שיחיו

קאלטמאנן

נדפס ע"י ולזכות זקניהם

הרה"ת ר' **משה לייב** וזוגתו מרת **אסתר שיינדל** שיחיו **חאנאוויטש**

הרה"ת ר' **ארי'** וזוגתו מרת **אסתר** שיחיו **קאלטמאנן**

ולעילוי נשמת

ר' **יוסף בנימין** ע"ה בן ר' **מנשה** הי"ד

